

Elkérezkedsz nagy nehezen a munkából egy órácskára, hogy elintézd az ügyeidet. Bemész a pénzügy hatalmas zöld üveg háromszögébe, hatalmas sor. Egyik ablaktól küldenek a másikhoz, mikor már három ablaknál kiálltad a sort, kiderül, hogy a negyedikbe kellene beállnod. Minden rendben, csak az utolsó pillanatban kiderül, hogy kell valami egylejes okmánybélyeg. Amit persze nem lehet ott kapni, el kell szaladnod érte a postára.

Rohansz a fiskálbélyegért a postára, a hátad közepén egyenként gördülnek le az izzadtságcseppek, mire belépsz a posta hűvös és sötét halljába. A tucatnyi ablakból csak egy üzemel, de annál huszonheten állnak sorba. Fél óra múlva sorra kerülsz. Kiderül, hogy nincs 1 lejes bélyeg, csak 3 lejes. De neked öt darab kell, tehát 10 lejt kihajítasz az ablakon.

Ma délelőtt hiába nyomtad a varrógépet, a jövedelmed most egyből elszállt. De még mindig örülsz, mert legalább van bélyeg, nem úgy, mint egy hónappal ezelőtt, amikor semmiféle nem lehetett kapni, állítólag. Az egyik sorban álló meséli, az ismerősének a fia is felutazott Keresztúrról, mert ott sem volt készleten, és szüksége volt a sofőrvizsgás dossziéhez, de végül itt sem talált, Udvarhelyen.

Rohansz vissza diadalmasan a bélyeggel a fináncokhoz, de kiderül, zárva vannak. Ebédszünet. Érzed, amint patakzik hátadról a víz, nem csak a rohanástól, hanem az idegességtől is. Majd megpattannak az idegeid, azt sem tudod, mit tégy. Még egyszer nem fognak ma elengedni a melóból, de ha nem mész vissza idejében, akkor jól letolnak, ha ki nem rúgnak. Úgy döntesz, rizikózol, mert már nagyon el kell intézni ezt az ügyet, és egyébként is túlhaladtad már az időt, amire elkérezkedtél.

Vársz, türelmesen. Fél óra múlva megnyílnak majd az ablakok, s te izzadt kezeden szorongatva a ragacsos bélyeget, ismét beállhatsz egy szép sorba, idegi alapon elégetni még

pár kalóriát.